

6. Muscele și Albina.

Două musce sprintenele,
In țeri streine porniau;
Și pe albină cu ele
Cam ast-feliu o îmbieau:
„Hai, să mergemu sorioră!
Papagălii toți ni-au spusu,
Că pe-acolo'i numai veră,
Sórele n'are apusu.
Libertatea predomnesce
In totu ce'i veșitoru;
Și dreptatea nu scutesce
Nici de musci ucigătoru.
Êr' aice..... ah! ce sórtă!
Să trăesci în țera ta,
Aci vie, aci mórtă,
Fără a te desfăta.
Păiajenii de la țéră,
In mreją ne potopescu;
Êr' prin târguri, peste veră,
Ca pe dușmani ne gonescu.
Apărători, — hârtie rea,
Tóte s'au descoperitu.
Vii să guști din farfurie
Și pe locu te-ai otrăvitu.
La meselicuri capace

S'au respânditu de ajunsu;
Apoi réulu ce ne face,
Paharulu cu miere unsu!
— Cale bună musci, de-aice;
Li țisă albina loru.
Eu remănu; căci suntu ferice,
Și în țéră-mi voiu să moru.
Pămêntenii, micu și mare,
Ai mei faguri, toți iubescu;
Și pentru-a me bună stare,
Veră, érna, îngrijescu.
Êr' voi, ori unde vè veți duce,
Dacă și'n acele țeri,
Vre unu bine nu-ți aduce,
Nu ve-ți afla desfătări.
Acelu ce pentru-a lui țéră
In faptă face folosu,
Ori ce réu ilu împresóră,
Nu o lasă bucurosu;
Êr' acelu ce nu lucréză
La edificiulu comunu,
Singuru se espatriéză,
Căci nimicu nu face bunu.

(A. Donici.)

7. Cânele și umbra lui.

Unu câne trecându pe o punte cu o bucată de carne în gură,
i se părù că vede în apă, o alta mai mare. Elu stătù, se uită
și apoi gândi: „Ce bucată mare e acolo! mă ducu s'ó ieu. Zup!
sări elu în apă. Inșă vai! aceea nu fusese, de câtu umbra lui,
care nu mai era acum; și apa fiindu fôrte repede, abia scăpă ca
prin urechile acului, de nu se înecă, perđându și bucată de carne
ce-o avea.

*Lăcomiea, perde avuțiea. Cine nu se mulțumesc de pușinu,
perde totu. Fii strîngătoru și nu dori lucrulu altuia.*

8. Saculu cu pământu.

Unu omu bogatu, voindu să-și mai mărescă moșiea, des-
moșteni fără milă, pe o sermană vėduvă, de singura țérină ce
avea. A doua ți, preâmbându-se elu prin țérina ripită, biéta